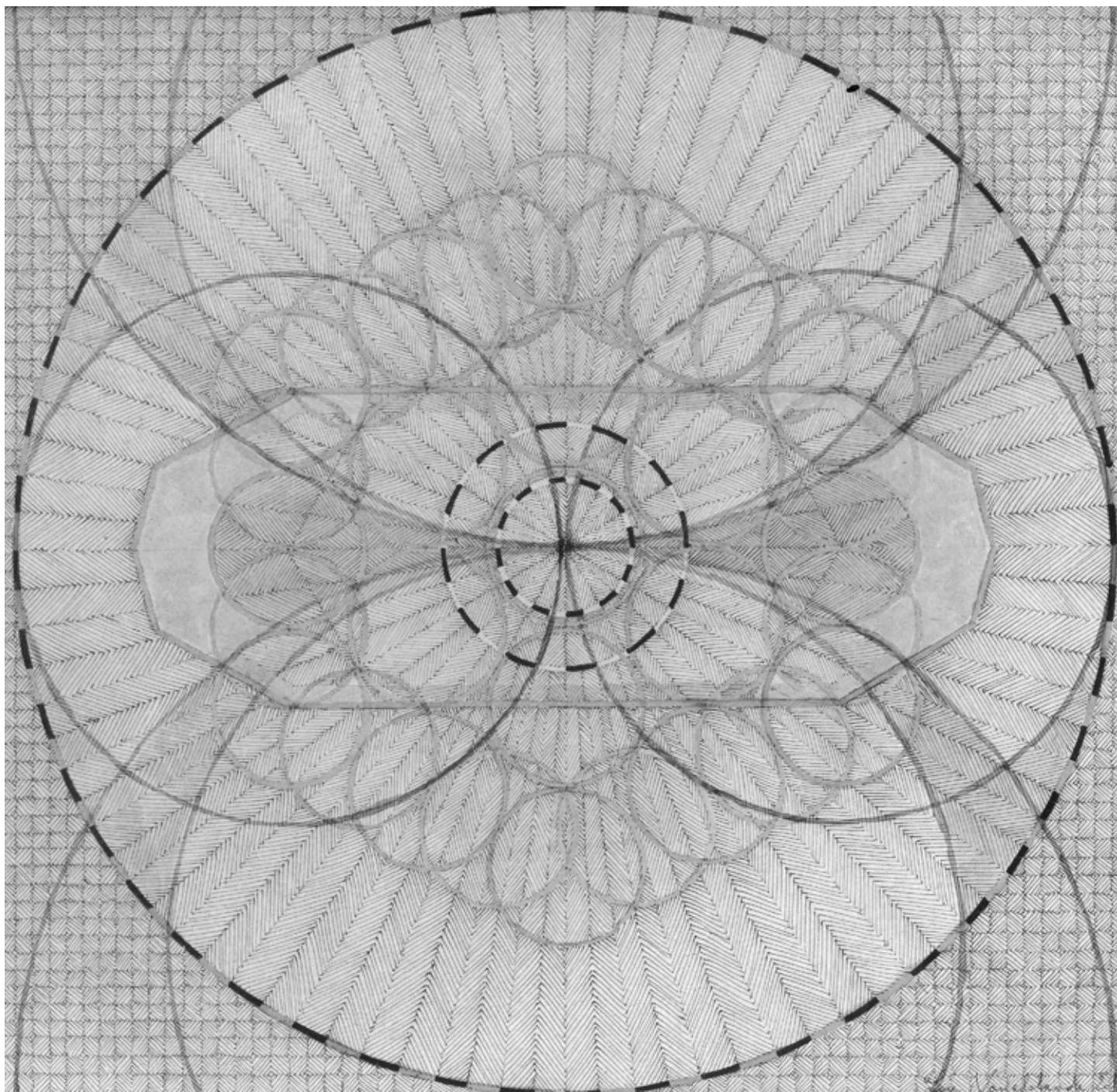

RUIS

NOVEMBER 2011 - 73

MAANDELIJKS MINIMAGAZINE ROND NIEUWE MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET/RUIS/

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE
KRAAK vzw
c/o Ruis
Koning Boudewijnstraat 50
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 486 200 101
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE
HOOFDREDACTIE Stief Marreyt
EINDREDACTIE Stefan Hopmans, Oryza Parmentier
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik Dacquin, Tommy Denys, Bert Dhondt, Gerard Herman, Bert Huyghe, John Humblet, Niels Latomme, Sven Schlijper, Hans van der Linden, Pim van der Graaf, Stefan Hopmans
ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Piet Ruis
VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN
Lore Vanelslande - "God Is A Circle"
Made in Shanghai, Watercolor, Ink & Pencil on Paper. 25x25 cm
Meghan Remy

ABONNEMENTEN
Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE
Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK
Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN
Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

02/11 Extrapool Nijmegen
Ignaz Schick & Claus van Bebber (de), Svarte Greiner (no), Alexander Rishaug (no)

04/11 Scheld'apen Antwerpen
Combineharvester (ch), Vincent van Dijck (be)

Köhn @ STUK

05/11 KC BELGIE Hasselt
Japanimprov #8 met o.a. Akira Sakata (jp), Daysuke Takaoka (jp), Yuko Oshima (jp) en Chris Corsano (usa)

06/11 Magasin 4 Brussel
Pak (usa), Dream Beverly Hills (be), True Champions Ride on Speed (be)

06/11 dB's Utrecht
Eugene Chadbourne (usa)

07/11 Worm Rotterdam
Silver Apples (usa)

09/11 De Kreun Kortrijk
The Thing (se/no)

10/11 Netwerk Aalst
Badenhorst / Yeh / Tyfus (usa/be), Othin Spake (be)

11/11 LAC Brussel
Ut (usa), Rhys Chatham (usa), C74 (be)

13/11 LAC Brussel
Hans van Eck (nl), Hans van Koolwijk (nl)

14/11 OCCII Amsterdam
Badenhorst / Yeh / Gouband (usa/be)

14/11 Café Wilhelmina Eindhoven
The Necks (au)

18/11 STUK Leuven
Köhn (be), Barn Owl (usa)

18/11 Recyclart Brussel
Eugene Chadbourne (usa)

18/11 Netwerk Aalst
Stephan Mathieu (de), Gregg Kowalsky (usa), R. Keenan Lawler (usa), Jozef Van Wisse (nl), Die Urpf Lanze (be)

20/11 Worm Rotterdam
Group Inerane (ne)

23/11 Magasin 4 Brussel
KRAAK: U.S. Girls (usa), Slim Twig (can), Anika (de/uk)

23/11 Charlatan Gent
Com Truise (usa)

24/11 Zuiderpershuis Antwerpen
Mtendeni Maulid (tz)

26/11 KC BELGIE Hasselt
KRAAK: Group Inerane (ne)

30/11 Zuiderpershuis Antwerpen
Pushkar Lele (in)

WOORD VOORAF

Niels Voals

Geachte mevrouw Minister van Cultuur,

Via deze weg zou ik u en uw partij graag hartelijk feliciteren. Vreest niet, niet omwille van de kersverse spruit van uw partijvoorzitter, noch omdat u erin geslaagd bent de soap die de federale politiek verworpen was uit het slop te trekken. (Uw aandeel hierin was hoogstwaarschijnlijk relatief.) Eerder omdat u onrechtstreeks oorzaak bent van het hilarische schouwspel dat ontstaat op het moment dat de aanvragen naar subsidies moeten worden ingediend. In het veld is men niet te beroerd om modder naar elkaar te gooien. Het kunstenveld in Vlaanderen lijkt dan meer op een vismarkt dan op een plek van beschaving. Die dossiers zijn bovendien een lachertje. De ruimte voor het artistiek-inhoudelijke plan was zo beperkt dat de rede het naar alle waarschijnlijkheid opnieuw van de perceptie zal verliezen.

Geschaafd zal er worden. Poppenspeler Peeters, die vakkundig aan uw touwtjes trekt, wist te vertellen dat Vlaanderen weliswaar geld over had, maar het veld mocht zich geen illusies maken. Tussen ons gezegd en gezwezen, lieve streekgenote: ik zou voor de kunsten nog geen vijf euro veil hebben. Heeft u de laatste Ruisradioaflevering al eens beluisterd? Of het programma van de Vooruit bekeken? U zult snel begrijpen wat ik bedoel. Niettemin adviseer ik u de wijze woorden van mijn grootmoeder indachtig te houden op het moment u beslist wie hoeveel krijgt: *"binst da ze lawijt en zulksen onnozelheid moak'n, doen ze ghien oander kwoad!"*

Met die wijsheid in het achterhoofd wil ik naar de kern van deze brief gaan: ik wil u vragen – *je vous en prie*, zeggen de lieve hoofdstedelingen zo schoon – oog te hebben voor een nieuwe ontwikkeling in het kunstenveld. Met name de underground wielersport! Mocht u de vorige RUIS op nagelezen hebben, wat ik u dit ten eerste aanraad – in tien minuten tijd uit, grappige knullige tekeningen, lachen met als progressieve spelling gemaskeerde taalfouten, én een mooi overzicht van de laatste ontwikkelingen in de marge van de muziek –, dan kent u het fenomeen reeds. Het is een kruising tussen een oervlaamse traditie (de koers) en Belgisch-absurde avant-garde. Muzikanten en kunstenaars stortten zich, waarschijnlijk omdat in de kunsten niets meer te verwezenlijken viel, op het reanimeren van de wielersport. Waar vroeger er honderden varianten op fietsen bestonden – tandemsprint, kunstfietsen, cyclobal – herinterpreteerden verlichte en visionaire geesten de wielersport. Een kunstenaar als Gerard Herman fietst conceptueel van Komen naar Halen om dan zijn ouders via de telefoon te vragen hem te 'komen halen'. Pieterjan Ginckels

bouwde een minipiste in Aalst en won de jonge prijs voor schilderkunst met een herinterpretatie die het midden hield tussen een performance, een sportwedstrijd en een geluidsinstallatie.

Via deze brief wil ik u echter ook waarschuwen: scheid rigoureuus het kaf van het koren. Mocht een obscure organisatie WTC De Kraakvrienden, geleid door ene Luc (???) Huyghe – onechtelijke zoon van Luc Tuymans – subsidies vragen voor fietsperformances die een Vlaamse traditie hooghouden en zo publiek werven voor hermetische undergroundmuziek, besef dan dat er plagiaat in het spel is. De Kraakvrienden zijn schandelijke oplichters, valsaards, nemen de edele Vlaamse koers niet serieus, maken haar met hun hip Facebookcynisme ronduit belachelijk en stinken bovendien uit hun bek! WTC De Kraakvrienden jatte schaamteloos het concept van FC Het Bloedende Oog, waarvan ondergetekende oprichter is. FC Het Bloedende Oog staat, in tegenstelling tot de voorgenoemde volksverlakkers en nestbevuilers, voor de ware invulling van underground wielersport. Wij zijn fiere, nobele ridders en originators van het ondergronds fietsen. We leven voor onze sport en hebben gore jobs in de culturele en onderwijssector teneinde échte emotie en bevlogen originaliteit in de wielersport te brengen.

Rest enkel nog dit: ik daag WTC De Kraakvrienden uit om te tonen wat hun slappe billen waard zijn. Afspraak aan het Geraard de Duivelssteen. Om het eerst over de Muur van Geraardsbergen en de Koppenberg. De finish ligt in het satansdorp met de postcode 6666. U, beste minister, bent van – uiteraard – harte uitgenodigd. We kunnen na de rit nog een boompje opzetten over de subsidies...

U hoogachtend,
Niels Voals.

DAVID TOOP

REIZIGER IN MUZIEK

David Toop wordt omschreven als één van de meest briljante reizigers in onze sonische eeuw. Hij is zeker een auteur die veelgeprezen werken heeft geschreven, van hiphop tot avant-garde en experimentele muziek of geluidskunst. In december speelt David Toop samen met Henry Grimes en Elaine Mitchener op Drieklank in het KASK in Gent.

REIZEN

"Het complimenteuzes citaat van de reiziger slaat voor mij zowel op een fysieke reis als op een tocht in en doorheen mijn fantasie. Ontegenzeggelijk is het waar dat je veel kunt leren van fysiek reizen, omdat je dan direct aanloopt tegen de grenzen die culturele conditionering je oplegt. Je ontdekt hoe die afgebakende conditie (of beter: beknotte persoonlijke toestand) impact heeft op je perceptie van de wereld om je heen."

"Als ik één hoogtepunt van mijn luisterende reizen mag noemen, dan is dat het maken van sjaministische muziek met de Yanomamö in Zuid-Venezuela in 1978. Dat heeft zoveel impact op mij gehad, dat ik tot op de dag van vandaag niet weet wat ik ermee aan moet. Ik kan er heel moeilijk de vinger op leggen, zo indrukwekkend is die muziek."

"Met alle problemen die globalisering met zich meebrengt, is het belangrijker dan ooit om de diversiteit van het menselijk leven te begrijpen en te onderkennen. Op school heb ik in ieder geval veel minder geleerd dan door te reizen. Dat heeft me bewust gemaakt van de meest uiteenlopende geschiedenissen. Zo waren er veel mensen in de voormalige Sovjet-Unie die een heel nieuwe energie brachten naar het veld van de experimentele muziek, omdat juist zij er allesbehalve blasé tegenover stonden."

UITSTERVENDE MUZIEK

"Europa en Japan hebben het economisch zwaar en ook de kunstwereld lijdt. Op de kunstmarkt daarentegen zijn de rijken in landen als China, India en Rusland buitengewoon interessant voor de kunsthandel. Pas als je reist, kom je erachter wat deze bewegingen op wereldschaal (ook) lokaal betekenen voor wat mensen zelf kunnen doen en scheppen. En dus groeien en bloeien de hedendaagse kunsten, ook in die *emerging markets*, als nooit tevoren."

"Tegelijk is er de kwestie van 'verdwijnende muziek'. Natuurlijk moet muziek almaar opnieuw in een staat van flux en verandering verkeren, maar in de afgelopen veertig tot vijftig jaar is een enorme hoeveelheid muziek verloren gegaan. Er is zeer veel bewustzijn voor het uitsterven van diersoorten, het

verdwijnen van regenwouden, talen, architectuur enzovoorts, maar hoegenaamd niemand lijkt zich druk te maken over het feit dat muziek hetzelfde lot beschoren is."

"Over een paar weken ga ik naar Laos en dat is voor mij een belangrijke reis, want in mijn vroege *twenties* hoorde ik platen van wat we toen etnische muziek noemden. Een daarvan was afkomstig uit Laos en liet een mix horen van zeer elegante aristocratische ceremoniële muziek en wat ruwere maar niettemin bijna buitenwereldlijke tribalgroepen. Die ceremoniële muziek is door Amerikaanse bombardementen ten tijde van de Vietnamoorlog van de aardbodem geëlimineerd en het restje dat nog over was, is door de communistische machtsovername in 1975 de nek omgedraaid. Vreemd genoeg blijkt de muziek van de bergstammen echter voet aan de grond te hebben gekregen en welig te tieren in Californië, inmiddels het thuis van vele vluchtelingen uit Laos."

SOUND ART?

"Geluid heeft altijd een plek gekend in de kunsten, maar ik heb zo mijn twijfels bij het begrip *sound art*. Kunst kan zich manifesteren in tig vormen of media en geluid is gewoonweg ook een van die media, zij het natuurlijk met zijn eigen karakteristieken. Het punt is alleen dat kunststromingen die zich op één gebied focussen, zoals *optical art* of kinetische kunst, meestal geen lang leven gegund worden. Of zichzelf gunnen. Dus zie je ook maar een

paar kunstenaars daaruit voortkomen die een langdurige loopbaan en bekendheid genieten."

"Het hele verhaal over de -ismen en de typologie van kunstbewegingen die de twintigste eeuw kenmerkte, is sowieso danig passé. Als je geen muzikant wil zijn en toch met geluid wil werken, noem jezelf dan gewoon 'kunstenaar'. Wat mij betreft is er namelijk geen onderscheid tussen de kunst-van-geluid en muziek. Voor een deel is het een kwestie van context en voor een ander part een vraag die neerkomt op hoe het publiek met het werk omgaat of er onderdeel van kan zijn."

"Als er geen vooropgestelde performancetijd is, geen begin of eind en wellicht zelfs ook geen middenstuk en als de duur heel erg lang is of juist bijzonder kort, dan zou het werk wel eens beter kunnen werken in de context van de kunstwereld. Dat lijkt me contextueel zo klaar als een klontje."

MUZIEK IN DE KUNST

"De vraag die ik mezelf stel is of een kunstenaar een luisterende ervaring impliciet in een niet-geluidskunstwerk heeft gelegd. Toen ik voor het eerst het middenzeventiende-eeuwse Nederlandse schilderij van Nicolaes Maes zag, getiteld 'De Luistervink', was ik verrukt door het feit dat het zonder enige tegenspraak te dulden een heel klaar en duidelijk moment van luisteren (en horen, of niet-horen) voorstelde. Geluid is dan ook

een belangrijk onderdeel van de Nederlandse schilderkunst uit die tijd. Muziekinstrumenten staan daarin symbool voor de voorbijgaande aard van leven op aarde. Je ziet muzikanten spelen en dronkenlappen in kroegen en herbergen brullen of de stilte van een vrouw die bezig is met haar huiselijke arbeid of een bijbel leest. Hoe meer ik erover nadacht, des te meer begon ik deze schilderijen te zien als platen, opnamen, zoals vinyl of mp3, van historisch geluid. Het geluid van de geschiedenis."

"Recenter heb ik Picasso's obsessieve afbeeldingsdrang ten opzichte van gitaren en violen bestudeerd, vooral in zijn vroege werk. Het zijn driedimensionale werken die in hun assemblage- en collagemethode een revolutie in de sculpturale kunst teweeggebracht hebben. Picasso lijkt ruimte binnenstebuiten te willen keren en het vlak van het doek of de ruimte die het werk zelf inneemt op te willen rekken of verbreden. Niet alleen in ruimte, maar vooral ook in de tijd. Het vlakke in de schilderkunst en de stasis van een voltooid werk krijgt, precies doordat Picasso zijn inspiratie vindt in de muziek en haar instrumenten, ettelijke fascinerende, nieuwe dimensies."

HET DISCOURS VAN HET BEGRIJPEN VAN HOREN EN LUISTEREN

"We kunnen de neurologische impact van horen en luisteren registreren en meten, maar iedereen hoort en luistert anders, dus de volledige impact kunnen we pas begrijpen als we ook esthetiek, filosofie, psychologie, musicologie, antropologie en zelfs politiek en de praktische kant van horen en luisteren in het discours betrekken. De notie van geluid dat als angstaanjagend gevoeld wordt, heeft nauwe samenhang met gevoelens van verlies en doodsangst(en). Muziek heeft altijd de mogelijkheid om ons een gevoel van vreugde *in* verlies te geven. Die paradox of contradictie kun je niet objectief meten. Daar is meer voor nodig."

NATUURLIJK GELUID

"De hedendaagse mens komt niet veel natuurlijk geluid meer tegen om zijn innerlijke stemming op af te stellen. Ik hoorde gisteren op de radio iemand spreken over hoezeer hij van het geluid van kettingzagen hield, omdat dat hem aan de buitenlucht deed denken. Sic!"

"R. Murray Schafer was de belangrijkste persoon in het op dat moment opkomende veld van audiocultuur en de praktijk van luisteren en horen. Denk alleen maar eens aan hoe gemakzuchtig mensen tegenwoordig het woord 'soundscape' gebruiken, zonder dat de meeste mensen ook maar een idee hebben waar het woord vandaan komt! Van Murray dus. Hij was een conservator op het gebied van cultuur en daarin ook een anti-urbanist. Over het uitsterven van muziek hebben we het net al gehad. Je hebt gelijk dat je zou kunnen zeggen dat we leven in een wereld van dermate complexe geluidsvelden (industriële, elektronische, sociaal, mechanisch, bio-akoestisch,

meteorologisch) dat ons overleven afhankelijk is van zeer geavanceerde en ontwikkelde hoor- en luistervaardigheden. Daar moet ik direct aan toevoegen dat het niveau van attentief luisteren abominabel laag ligt. Vraag maar eens aan mensen wat ze horen en het antwoord komt er gewoonlijk op neer dat het een fractie betreft van wat er daadwerkelijk te horen is."

STILTE

"Daarom zijn er momenteel ook zoveel discussies over stilte. Niet omdat stilte een absolute staat van gracieuze schoonheid is, maar omdat de werkelijke sensatie, de diepe ervaring van het te midden van een geluidsveld zijn, buitengemeen zeldzaam is (en bovendien slechts in de meest subtiële manier denkbaar stimulerend voor de moderne mens...)."

"We leven (of zuchten) onder een banvloek waarin *noise* (of ruis) in de zin van groei en constante actie verplichte kost is. Dat is een immens probleem, want niemand heeft ook maar enig idee hoe complexe samenlevingen zonder deze *noise* (kunnen) overleven."

LUISTEREN EN HOREN WEERGEVEN

"John Berger stelde dat kijken nooit neutraal is: het heeft altijd een ideologische component. Toen hij in de vroege jaren zeventig *Ways of Seeing* schreef, begonnen reclamebeelden overal op te duiken. Als je niet onderlegd bent in kijken, hoe weet je dan of een bepaald product niet op een zeker onbewust niveau reclametechnisch door je strot geduwd wordt? Berger betoogt dat beelden altijd iets te verkopen hebben gehad. Of het nu macht betreft of religie of schoonheidsidealen. Het is makkelijker om deze filosofie handen en voeten te geven langs beelden dan langs geluid(en), want beelden zijn concreet en minder vluchtig."

"Voor de kunst van het kijken zijn de ogen de basis van het onderzoek. Je kunt zien waarnaar iemand kijkt. Zelfs een bepaalde mate van (des)interesse is zichtbaar. Ook stellen de ogen scherp op een plek vóór ons, frontaal en daarmee in één lijn met andere frontaal kijkende wezens, wijzelf dus. Als je de daad van horen of luisteren wil weergeven, moet je je toevlucht zoeken tot andere middelen. Misschien, zoals Nicolaes Maes in zijn schilderij deed, door een vinger op de lippen te leggen: 'sst'. Dan is er echter maar een klein deel van het hele verhaal van luisteren en horen voor enig voetlicht gebracht."

"Misschien is het ook wel te makkelijk om te generaliseren over wat de hedendaagse mens qua horen en luisteren wel of niet kan. De geschiedenis van de moderniteit en alles dat volgde, is langzaam en langs vele cataclysmen verlopen. We bevinden ons nu in de loopgraven van een nieuw cataclysmen en in tijden van crisis ligt alles open. Ook en vooral de vragen rond waarneming en nota bene waarneming(en) zelf. Dan geldt: kijken en zien en eens te meer: horen en luisteren."

VERGETEN PLAAT

Bruce Ditmas

Yellow

(Wizard Records, 1977)

De Amerikaanse jazzdrummer Bruce Ditmas werd geboren in Atlantic City in 1946. Je kan gerust stellen dat de man zijn carrière in mineur begon. Hij moest namelijk zijn geld bijeen sprokkelen als begeleidingsmuzikant voor onder andere Barbra Streisand en Judy Garland. Erna ging het bergop - hoe kon het ook anders -, onder meer dankzij samenwerkingen met Gil Evans, Paul Bley, Chet Baker en Jaco Pastorius.

Naast zijn talrijke collaboraties ging de man ook solo te werk, hetgeen resulteerde in twee solo-platen. Beide releases worden gedomineerd door zijn liefde voor percussie en elektronische instrumenten. Het was op een tournee met Gil Evans in 1971 dat Bruce Ditmas voor het eerst in aanraking kwam met een synthesizer. Dit was toen nog geen fan noch kenner van elektronische muziek. Toen Evans op toer ging met zijn Orchestra nam hij een batterij synthesizers mee. Deze instrumenten werden bespeeld door Don Preston en Phil Davis. Ze sleurden voornamelijk Moog-synthesizers mee en dat was het startschot voor Bruce om zich op de elektronische muziek te smijten. Zelf kocht hij een analoge Arp2600-synth na een demonstratie bij de Amerikaanse muzikwinkel Sam Ash. Tot op vandaag werkt Bruce met deze Arp-synthesizer. Dit apparaat heeft immers een eenvoudige samplefunctie waardoor hij als drummer met zijn eigen gecreëerde baslijnen kan meespelen. Na zijn samenwerking met Gil Evans kreeg Bruce Ditmas de mini-moog cadeau en kocht er een Moog drumstel bij. Hij verbond die twee en ging nog een stap verder in het componeren van zijn eigen elektronische muziek.

De muziek op deze Vergeten Plaat is een voorbeeld van wat Bruce tijdens liveoptredens solo bracht. Bruce bespeelt de meeste instrumenten zelf en laat zich enkel bijstaan door ECM-

trompettist Enrico Rava en de stem van Joan La Barbara. De plaat werd uitgegeven door het label Wizards Records dat slechts vier uitgaven realiseerde. Naast 'Yellow' perste deze uitgeverij nog twee platen van Joan La Barbara en een van fluitist Carl Stone.

Het openingsnummer op 'Yellow' is 'Surprise Hotel' en werd geschreven door Enrico Rava. Het is tegelijk Rava's enige bijdrage op deze plaat. Het werk is een acht minuten durend geschrift freejazzstuk. De aanvang doet me denken aan het samenspel van Ornette Coleman en Don Cherry, maar het nummer wordt al snel bedolven onder een salvo elektronische geluiden. Daarboven zingt een onherkenbare Joan La Barbara met een door flanger-effect doordrongen stem. Het tweede nummer 'Yellow' is Bruce Ditmas solo op drum met ingespeelde baslijnen. Het doet denken aan Philippe Besombes' 'Libra' en ook aan drummer/collega Jacques Thollot. Het derde nummer is er een voor sample-jagers om te villen. Een drum op hoog tempo wordt andermaal bijgestaan door geflipte Moog-geluiden en kan naast het werk van Cecil Leuter meedraaien.

Draai de plaat om en de snelheid zakt aanzienlijk, maar maakt daarmee ook plaats voor meer sferische elementen. De B-kant voelt meer aan als een soundtrack, terwijl de A-kant eerder voorkomt als een opgefokte library plaat. 'Aural Suspension' doet denken aan fusionjazz en de muziek die Bruce maakte met Jaco Pastorius. Ditmas refereert met zijn nummer 'Dr. Mabuse' aan Fritz Langs film uit 1922. Het geheel klinkt als een somber retro-futuristisch stuk. Het sluitstuk 'Soweto' past nergens in het rijtje: La Barbara zingt een bevreemdende Afrikaanse zang, en een zich herhalende minimale percussie en zompige elektronische geluiden maken de plaat af.

TOP 15 SEXIEST SONGS IN MY LIFE

U.S. GIRLS

tekst: Meghan Remy & Piet Ruis
collage: Meghan Remy

U.S. Girls is de uit Philadelphia afkomstige Meghan Remy. Op een dieet van Motown, jaren zestig pop en R'nB uit de jaren tachtig en negentig ontwikkelde ze een eigenzinnig geluid dat hedendaags lofi-experiment met hitparademelodieën versmelt. Na een aantal releases voor haar hometownlabel Siltbreeze werd ze uiteindelijk getekend voor Fat Cat. Haar overgangsplaat 'U.S. Girls On KRAAK' verschijnt op 26 oktober. Het is de meest prikkelende U.S. Girlsplaat tot nu toe. Met rode kaken en een kanjer van een erectie vroeg Piet Ruis haar om een top 15 van meest sexy nummers.

15. NOBODY – KEITH SWEAT / 90's slow-grind jam with feathery soft edges, most effective when played to entertain an established couple. This ain't the soundtrack for a one night stand. You really gotta be feeling the person you listen to this with. Baby-making music at its best.

14. LOVE IS STRANGE – MICKEY & SYLVIA / Anyone who grew up watching *Dirty Dancing* understands why this song is sexy. But beyond that, it's got that guitar that sounds like a woman calling out to be touched. And the little spoken word part in the middle is so hot and humid it makes you feel like you are in the back of some greaser's Cadillac during a Summer storm, heat lightning flashing off his pomade thick hair.

13. ARE YOU THAT SOMEBODY? - AALIYAH / A song about trust. You can't get truly sexy without that trust. The truth! The spacious beat with that bizarre baby laughing flourish is irresistible. Timbaland doing his thang! I videotaped this off MTV and learned the whole dance routine, dreamed of busting it out at a school dance, but I never ended up attending one.

12. BEAST OF BURDEN – THE STONES / Nice one for some afternoon romancing. Sounds like the sun coming through a set of pink curtains, falling on your lady's sweaty shape... this comes on the radio and you two start jumping on the bed, playing air guitar.

11. DO YOU WANNA TOUCH ME? (OH YEAH!) - GARY GLITTER / Kind of strange to put Gary Glitter next to the word sexy, but damn, this song is like the sexiest pep rally ever. One of those songs you wish would come on when you are giving some stranger the eye at a bar... Do YOU wanna touch ME? Straight to the point... why waste time?

10. SON OF A PREACHER MAN – DUSTY SPRINGFIELD / Young swamp love. Memories surface of being a teenager and having to find outdoor places to make-out and fool around because you couldn't do it at his house because his parents were home and you couldn't do it at your house because your parents didn't like you hanging around him. So you find yourself a hiding spot in the woods and roll around and get leafs in your underwear.

9. LOVE TO LOVE YOU BABY – DONNA SUMMER / One of the most arousin vocal performances of all time thanks to Giorgio Moroder and his suggestion that Donna moan and groan all over the track. An "overtly sexual disco song" was what they were trying to make and they, no doubt, succeeded.

8. I'M ON FIRE – SPRINGSTEEN / "Hey little girl, is your Daddy home? Did he go and leave you all alone? I got a bad desire... Oooh ohh ohh, I'm on fire. Tell me now baby, is he good to you? Can he do to you the things that I do? Oh no, I can take you higher. Oooh ohh ohh, I'm on fire." Enough said.

7. KISS YOU ALL OVER – EXILE / This song contains one of the most heavenly synth sounds around. It rises and rises until the sweet pay-off... that perfect strut-inducing breakdown that makes you feel sexy even if you are in line at the bank or stuck in traffic after a funeral. Who doesn't wanna think about being kissed all over?

6. TOO CLOSE – NEXT / No one goes home alone when they play this at the club. Everyone gives their best when this jam comes on. The stepping bass perfectly guides your hips into moves you didn't know you had. The gansta-whistle synth gets even the tough guys swaying. Next thing you know, the whole dance floor has paired off and the lyrics come to life as the party lights start to illuminate enlarged packages all over the dancefloor.

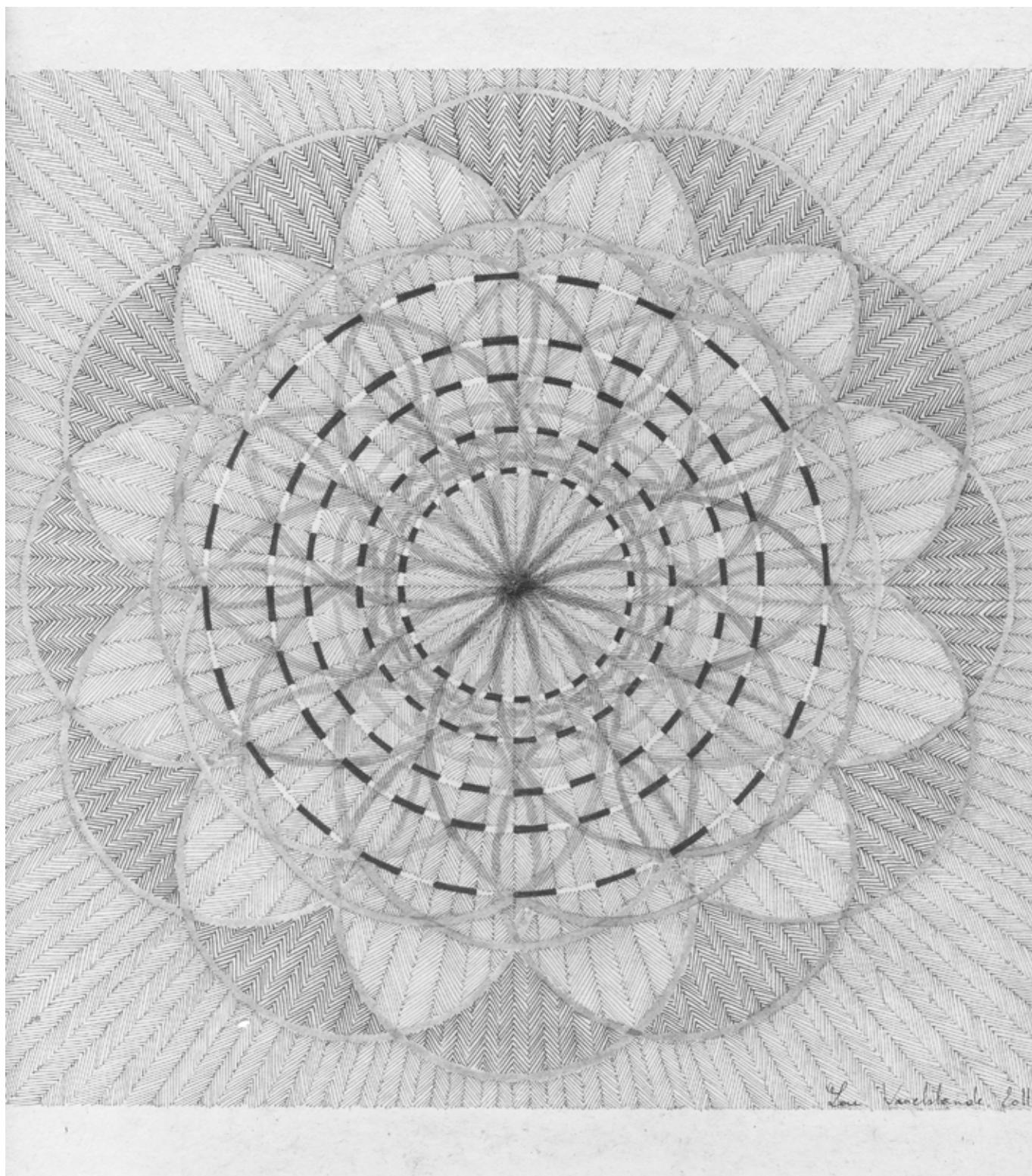
5. IF – JANET JACKSON / From 1993's *janet.* comes this nasty rocker. Janet wrote the lyrics for this song (as well as co-producing the whole album and co-wrote all the arrangements) and you can tell she knows what she's talking about from experience... "If I was your girl, all the things I'd do to you." A promise of satisfaction under strict conditions... gotta get rid of your girl if you want that pleasure from Janet. Listen closely for a heavy Supremes string sample in there. I like to imagine that was Miss Jackson's idea.

4. TIME OF SEASON – THE ZOMBIES / The lyrics, that flirty organ solo, the orgasmic sighs in the background... you can't find a sexier song from the 60's. Leave it to the Zombies to make a 100% pure sex lounge song. Dorks = sexy... the Zombies did it first!

3. DARLING NIKKI – PRINCE / Deep sex thriller from Prince's "Purple Rain". The story of Nikki who likes to love 'em then leave 'em. The song builds in quite a masturbatory way. Ending with dense double bass pounding away while some haunted-house synths dance their way to release. Watch *Purple Rain* for Prince doing a version of this where he humps some huge speakers.

2. PONY – GINUWINE / Another Timbaland production with a smartly sparse beat, creepy vocoder samples and some slide whistle thrown in for good measure. Lyrics that are *almost* too raunchy for airplay, talking about "juices flowing down your thigh." When this came out in '96, I got the cd single of it, but had to hide it from my mom. To this day, I still get a tingle when I hear it.

1. I'LL MAKE LOVE TO YOU – BOYZ II MEN / Released in '94 by Motown and written for Boyz II Men by Babyface aka King of the Soft-Core. This was a #1 hit for 14 weeks and not by accident. This song was equal to watching an episode of *Emmanuelle* for the millions of women who bought this single. A 4-minute Harlequin novel filled with promises of true love, wine, candles and most importantly, a purely submissive man. All of this sung by the fiiiineest vocal group Motown ever produced... Hands down the sexiest song I have come across in my life.

beeld: Lore Vanelstede
gedicht: Stefan Hopmans

Boven de varens aanvankelijk aarzeling. Plankenkoorts.
Dan het koor dat aanzet en aanzwelt tot natuurgeweld.
Hoor de klaagzang die nu al dagenlang duurt! Er wordt
een bos geveld. Een kettingzaag laat elke jaarring zingen.

TOP 5

Al sinds 1976 componeert de Nederlandse **Hans van Eck** elektronische en instrumentale stukken. Hij is ook klankkunstenaar, musicoloog en oprichter van het ensemble Schreck, dat ondermeer werk brengt van Lachenmann, Scelsi, Nono en Cage. In de Musiques Insolites-reeks in Les Ateliers Claus brengt hij op 13 november een aantal stukken voor de klanksculpturen van Hans van Koolwijk.

1. Etenraku, Bato, Genjoraku, Gakkaen, Bairo, Nasori (cd, Japan, Occora Records)

Toen ik met mijn studie musicologie begon, had ik een keurige klassieke achtergrond: Bach, Beethoven, Berlioz. Prachtige muziek waar ik nog steeds erg van kan genieten. Maar al tijdens de introductie draaide één van mijn toekomstige docenten (Rokus de Groot) een plaat met Gagaku-muziek, klassieke hofmuziek uit Japan. Meteen werden alle ideeën die ik had over hoe muziek moet en kan zijn, overhoop gegooit. Dit was volledig anders dan alles wat ik tot dan toe had gehoord. Fascinerend, ongrijpbaar, maar wel erg móóil! Ik ben meteen gaan uitzoeken wat dit precies was en waar ik opnames kon vinden. De Japanse Gagaku-muziek behoort tot de oudste vormen van orkestmuziek. De musici, georganiseerd in een soort gilde-systeem, worden zeer gedegen opgeleid, zodat de muziek zo authentiek mogelijk kan worden gespeeld. Door de prachtige instrumenten als de sho een Japanse mondorgel), de fluiten zoals shakuhachi en ryuteki, rietinstrumenten, snaarinstrumenten en de vele verschillende trommels, heeft het ensemble een fascinerende klank. Hoewel de muziek, net als de meeste muziek uit het Verre Oosten, in principe pentatonisch is, ontstaat door de vele zeer precieze microtoon afwijkingen een zinderend geluid. Voor wie deze muziek (nog) niet kent een echte aanrader.

2. Arie van Schutterhoef: Improvisaties en stukken (cassette, Decay Int, Nederland)

Tijdens mijn studie kwam ik ook in aanraking met elektronische muziek. De docent 'Geschiedenis van de twintigste-eeuwse muziek', Leigh Landy, liet ons kennis maken met meesterwerken als "Gesang der Jünglinge" en "Symphonie pour un homme seul". Dat het mogelijk was zelf je klank te creëren en zelf de gehele compositie te verwezenlijken, boeide mij zozeer dat ikzelf ook elektronische muziek ging maken. In de loop van enkele jaren had ik een aantal van die tapes gemaakt, waarin ik mijn ideeën over klank en de werking daarvan op onze verbeelding en fantasie heb kunnen realiseren. Op een dag las ik een recensie van een cassette-uitgave van een mij onbekende componist (Arie van Schutterhoef) waarin de recensent opmerkte dat van Schutterhoef niet zozeer 'muziek' maakte maar 'klanken ordent'. Dat vond ik een boeiend uitgangspunt, dus ik besloot contact op te nemen met deze van Schutterhoef. Hij bleek eveneens één van de initiatiefnemers van het label te zijn en al gauw werd besloten ook van mijn tapes een cassette-uitgave te maken. Dit werd de cassette "Blind Area", waarvan ik binnenkort een digitale heruitgave hoop uit te brengen. Op Aries cassette staan bijzondere composities, maar het meest ambitieuze werk is wel "The Shining Room", een beschrijving van de beleving van de wereld vanuit een auto. Hij noemt dit werk een 'sound drama'. Als zodanig lijkt het een beetje op de zogeheten 'radiofonische muziek', maar Arie abstraheert de klank meer. Oorspronkelijk wilde hij meer van zulke werken creëren, maar dat is niet doorgegaan. Hij was zelfs gestopt met het cassettelabel. Hij had mij namelijk zover gekregen om samen een ensemble voor elektro-akoestische muziek op te zetten. Het Schreck Ensemble bestaat nu, 22 jaar later, nog steeds.

3. Mohammad Reza Shadjarian: Musique classique persane (cd, Iran)

Iran, erfgenaam van het oude Perzië, ligt ten westen van India en ten oosten van Turkije en de Arabische wereld. De Iraanse cultuur heeft karaktertrekken van deze beide werelden. Invloed van de Indiase muziek is te herkennen in de combinatie van gevormde melodiekiemen en improvisatie. Ook de standaard opbouw van de Indiase raga's vindt men min of meer terug in de Perzische muziek. De klassieke Perzische muziek is modaal en eenstemmig en sterk melodisch georiënteerd, met vaak fraaie versieringen en microtonale intervallen. De Perzische muziektheorie beschrijft deze modi, de 'Dashgah', die zich door een bepaalde toonladder en specifieke melodische buigingen kenmerken. Je kunt hier een zekere overeenkomst met de Arabische en Turkse 'maqam'-systemen in herkennen. De klassieke Perzische muziek leunt sterk op de poëzie. Het is gebruikelijk om klassieke dichters zoals Rumi en Kayyām op muziek te zetten of om zelf bloemrijke teksten te schrijven. In de neiging om tot tranceachtige uitvoeringen te komen, is de invloed van de Sufi-beweging te herkennen. Er zijn diverse opnames van fantastische musici beschikbaar, dus ik heb er maar één gekozen. Hier wordt hypergevoelige melodievorming gecombineerd met de mooie klank van traditionele instrumenten.

4. Giancinto Scelsi: Tre canto popolari, Due componimenti impetuosi e.a.

Scelsi is voor mij een belangrijk componist en één van mijn voorbeelden. Hij beschouwt klank als magisch en zijn muziek als een boodschap uit een andere wereld. Zijn werken zijn zeer bijzonder en niet te vergelijken met die van andere componisten. De muziek van Scelsi is voor mij een bron van inspiratie. Zijn compromisloze eerlijkheid en duidelijke, krachtige vormgeving openen voor mij nieuwe wegen. De uitgave op Sub Rosa is een aanrader door de goede uitvoering en de mooie opname.

5. Luigi Nono: Prometeo (SACD/cd, col legno)

Luigi Nono's muziek ken ik lang, sinds mijn studietijd. Maar met zijn late werken (zeg maar vanaf zijn strijkkwartet) ben ik pas later in aanraking gekomen. Deze muziek werd tijdens een aflevering van het Holland Festival aan het begin van de jaren negentig uitgevoerd. Ik bezocht toen een opera van Stockhausen uit zijn "Licht"-cyclus en "Prometeo" van Nono. Wat een contrast! Daar waar Nono nieuwe ruimtes en vormen schept, blijft Stockhausen steken in oude vormen en gebaren. Voor Nono is live-elektronica een belangrijke manier om zijn muziek vorm te geven. Dat vraagt wel van de musici dat ze vrijer en betrokkener spelen. Ik heb me intensief met dit late oeuvre van Nono bezig gehouden, en uiteindelijk heb ik met mijn Schreck Ensemble vele uitvoeringen van zijn werk gegeven. Vooral zijn visionaire "La lontananza nostalgica utopica futura" voor viool en acht klanksporen hebben we vaak gespeeld en uiteindelijk voor SACD opgenomen. Het magnum opus van zijn late periode, "Prometeo", moet je gehoord hebben. Inmiddels zijn er twee uitvoeringen uitgebracht. Eigenlijk zijn beide erg goed. Deze muziek schept eigen ruimtes, waarin de tijd soms lijkt stil te staan. Je zintuigen worden gescherpt aan de ijle klanken van de overblazende contrabas-klarinet en contrabas-fluit, de geheimzinnige spreekstemmen en de plotselinge akkoordzuilen van het orkest. Neem er de tijd voor. Het is een lang stuk.

C SPENCER YEH

techniek is ondergeschikt aan wat je conceptueel tracht te verwezenlijken

C. Spencer Yeh (Taiwan/NY) bewandelt nu al een tijdje de improwereld. Enerzijds releaset hij Stockhausengewijs cassettes met vioolstudies en solowerken. Anderzijds vergezelt hij de groten op het podium en brengt hij al meer dan tien jaar een unieke combinatie van viool, stem en elektronica uit met Burning Star Core. In november doet hij België en Nederland aan, samen met Joachim Badenhorst en een aantal anderen. Hieronder een uiteenzetting over zijn eerste solo-album, '1975', de invloed van zijn filmopleiding en zijn Belgische connecties.

tekst: Simon Apers

Hoeveel compositie gaat er aan je muziek vooraf? En liggen daar grote verschillen tussen studiowerk en live?

Nogal wat zou ik zeggen. Over het hele studioproces bekeken en zonder er al te veel over uit te wijden, zie ik heel wat verschillen tussen mijn studio- en livewerk. Een voorbeeld daarvan is, volgens mij, dat ik nog geen deftige opnames van mijn solo live improvisaties gedaan heb. Natuurlijk zijn live samenwerkingen een ander verhaal. Dan is er al een voldoende conceptueel kader omheen om de muziek op het moment zelf compleet te maken. Bij de solo-improvisaties is het een soort van voortdurende herhaling die langzaam verandert en zich verder ontwikkelt. Op zo'n manier dat geen enkel moment als het juiste voelt. Maar die moeilijkheid vind ik belangrijk voor mijn werk. En dus blijkt 'altijd' dan toch het goeie moment te zijn. Op vlak van compositie denk ik vaak aan die consumentgerichte zorgen, zoals 'net zo veel deel uitmaken van je werk als de geluiden zelf' – dus artwork, titels, etc. Een tijdlang was de inspiratie voor mijn werk simpelweg het label dat me benaderde. Of de persoon die me vroeg een werk te maken. Hetzelfde voor het medium waarop het uitkwam. Maar dat voelde op den duur wat te reactief aan. Daarom was één van mijn voornemens wat proactiever te zijn. Meer werken maken, zonder al te weten waar ze zullen belanden. Dat is ook ongeveer hoe 1975 tot stand is gekomen. Verschillende jaren werkte ik aan die stukken, op en af. En op die momenten leken ze ook niet echt ergens bij te horen. Natuurlijk bleken ze, op het eind, bij zichzelf te passen.

Je noemt 1975 je eerste soloalbum, ondanks de meerdere soloreleases die je al gedaan hebt. Wat maakt deze release dan zo verschillend?

De reden dat ik dit mijn eerste echte solo noem, is enkel en alleen omdat dit het eerste werk is dat qua compositie en samenhang voelt en werkt als een *full record*. Dit in tegenstelling tot bijvoorbeeld de *Solo Violin*-lp, die een bewerkte selectie van verschillende tapes was. Deze werken voelen aan als de som van mijn interesses van de voorbije jaren. Interesses die echter niet pasten in bestaande projecten, zoals Burning Star Core, of in mijn live-improvisaties en -collaboraties. Het is een combinatie van mijn eigen gedachten en observaties over stukken enerzijds en anderzijds een instinctief gevoel dat zich de voorbije jaren gevormd heeft. Nu heb ik bepaalde verwachtingen voor mezelf opgezet waarop ik kan voortbouwen, rond werken, met toekomstige albums in dezelfde lijn.

Op deze plaat speel je geen viool maar gitaar. Vormde je gebrek aan techniek hier geen hindernis? Is techniek in het algemeen belangrijk in je muziek?

Ik denk dat techniek ondergeschikt is aan wat je conceptueel tracht te verwezenlijken, in welke context je wilt werken. Ik merk natuurlijk wel dat de techniek op veel van mijn ideeën tekortschiet, maar dat is waar *problem-solving* opduikt. Ik haal veel inspiratie uit mijn filmopleiding en uit videoprojecten. Er staat echt geen grens op wat je tracht te manifesteren, of het nu fictie of documentaire is. Op vlak van special effects komt er een geweldig aandeel personaliteit en charme voort uit vindingrijkheid of uit de toenmalige beperkingen. Vandaar ook de cult die dergelijke zaken omringt. Er is dan ook altijd de vraag of, neem nu Ray Harryhausen, anders gewerkt zou hebben indien hij computers en digitale effecten ter beschikking had. Aan de

andere kant zijn er dan weer jongere artiesten die nu een *analog only*-esthetiek adopteren. Ik zou niet willen dat een gebrek aan techniek een uitvlucht zou worden voor de rekenschap die met iemands werk komt.

1975 is gereleased op cd, in tegenstelling tot de vinyl- en cassette-releases van de meeste van je collega's. Was dit een bewuste keuze?

Howie van Intransitive stelde sowieso al voor om uit te geven op cd en ik denk dat dat vrij goed is uitgepakt. Het werkt ergens het best op cd, de manier waarop de plaat samenkwam, en niet noodzakelijk andersom. De cd is het eerste medium dat knoeit met tijd en verwachting in een geautomatiseerde geest. Er zijn albums die werken als één lang stuk, of kortere delen die werken als drie mini-albums, of individuele tracks die gewoon op repeat kunnen blijven staan. 1975 zou even goed werken op shuffle, denk ik, hoewel het niet bedoeld is als zo'n format-probeersel. De tweede mogelijkheid was digitaal/mp3. Yoshi Wada bracht onlangs een reeks *Earth Horn*-recordings uit – en instinctief kocht ik de driedubbele lp. De set is geweldig natuurlijk, maar toen sprak ik met een vriend en hij had een cd-kopie gehad van Yoshi, nadat ze in New York hadden samengewerkt. En weet je, het leek allemaal veel meer steek te houden op cd. Het is een doorlopend werk, en je kan het gewoon opzetten en laten spelen, terwijl je zelf wegdroomt, in plaats van op te moeten staan om steeds weer om te draaien.

Deze maand speel je met twee Belgische muzikanten, Dennis Tyfus en Joachim Badenhorst. Wat trekt je juist in deze muzikanten aan?

Joachim heb ik pas dit jaar persoonlijk leren kennen. We hebben nog nooit samen gespeeld. Maar wat het zo interessant maakt voor mij is dat het een uitgebreide eerste ontmoeting wordt. Geen soort van onenightstand. En aangezien het een tour is, kunnen we niet verslappen. Geen tijd om rond te hangen en aan elkaars kont te ruiken. Gedurende die periode zullen we samen moeten optrekken en aan onze muzikale communicatie werken. Ik ben er blij om dat hij contact opnam en dit alles heeft voorgesteld. Wat vroeger dit jaar deed ik een soortgelijke tour, behalve dat mijn kompaan al een vriend was, Taku, of DJ Sniff. In plaats van op voorhand te repeteren of wat dan ook, regelde hij een tour. Op die manier was het een soort van alles-of-niets, maar uiteindelijk kon je op ons werk bouwen. Dennis ken ik al langer. Het is geweldig hem te volgen in al zijn verschillende bezigheden, vooral zijn hedendaagse kunstbenadering. Ik ben een groot fan van zijn Ultra Eczema-label. Het is een van die labels waarop het je niet uitmaakt wat het is; je wilt gewoon de volledige catalogus. Zoiets in gang trekken vereist een hoge mate van focus en toewijding. Ook als op de cover soms een augurkraket prijkt die door een donut vliegt. Dat zijn dingen die ik respecteer en waardeer. Met hem heb ik eveneens nog niet samengespeeld, hoewel we wel al eens hebben samengewerkt en rondgehangen. Maar ik denk dat het geweldig is daar eindelijk de kans toe te krijgen. Tussen die twee is er genoeg om mee te werken, en voor mezelf om te focussen op elk van hen.

10 november: C. Spencer Yeh + Dennis Tyfus + Joachim Badenhorst, Netwerk, Aalst,

11 november: C. Spencer Yeh + Joachim Badenhorst, Singel, Antwerpen,

13 november: C. Spencer Yeh + Joachim Badenhorst + Toma Gouband, Parazzar, Brugge,

14 november: C. Spencer Yeh + Joachim Badenhorst + Toma Gouband, OCCII, Amsterdam,

15 november: C. Spencer Yeh + Joachim Badenhorst + Toma Gouband, Les Ateliers Claus, Brussel

In oktober 2011 resideerde Cam Deas in La Ferme du Biéreau in Louvain-la-Neuve, een oase van rust waar hij naast enkele concerten en samenwerkingen voornamelijk met gitaar en elektronica aan nieuw solomateriaal knutselde. Welkom in de wondere wereld der snaren waarmee Cam Deas steeds nieuwe uitdagingen aangaat.

CAM DEAS

Springende snaren

De wijze waarop Cam Deas zijn twaalfsnarige gitaar hanteert en vooral de geluiden die hij te voorschijn tovert, lijken erop te wijzen dat hij een heel eigen stijl ontwikkeld heeft, maar zelf is hij tamelijk bescheiden. "Ik ben er niet zeker van hoe ik dit zie. Het is leuk om te denken dat ik mijn eigen geluid gevonden heb, maar ik denk dat er eigenlijk niets nieuws is aan de manier waarop ik geluid produceer of aan de technieken die ik hanteer. Alles wat ik doe is op een of andere manier door iemand anders al eens gedaan."

Cam Des is niet enkel door andere gitaristen beïnvloed. In *Part Four* van *Quadtych* ontstemt Cam zijn gitaar volledig als een allusie op *Flute Solo* van George Brecht. Dat gebeurde net nadat Steffen Basho-Junghans hem een exemplaar van het onuitgebrachte *The Virgin Orchestra* verstuurd had, een drie uur durende opname op een nieuw besnaarde en ongestemde twaalfsnarige gitaar. Cam geeft aan dat hij tijdens de originele opnames in 2009 voor dit nummer zijn gitaar naar beneden stemde en dan terug omhoog tot de snaren een voor een knapten tot er slechts één snaar overbleef waarop hij lustig verder improviseerde, tot ook die het begaf.

Cams ultieme doelstelling is om tot een eigen geluid te komen door in zijn eigen stijl zeer uiteenlopende ideeën en technieken te integreren. "De individuele dingen die ik op gitaar doe, zijn zeker niet nieuw maar hopelijk creëert de combinatie van vele ideeën een nieuw geheel. Ik volg de redenering van La Monte Young. Hij onderstreept het belang van het bestuderen van de geschiedenis en tradities tot op de dag van vandaag. Hij wil verschillende ideeën aanwenden vanuit wat reeds gedaan is en hoe men van daar verder kan gaan." Cam staat een soortgelijke aanpak voor, en de gitaar is hierbij het vehikel waarmee hij vertrouwd is.

Decasia

Onlangs verscheen *Outgrowing the Wretched Cradle* op Blackest Rainbow, een samenwerking met Jack Allett die ontaardt in een complexe en psychedelische trip. Het is een haast gedroomde soundtrack voor Bill Morrisons *Decasia*, een film die opgebouwd is uit *found footage* en die op zich een meditatie is over oude, in verval zijnde stille films en over de sterfelijkheid van de mens. Het duo trok onlangs ook door Europa als begeleidingsband bij deze film.

"Samenspelen met Jack was een fantastische ervaring omdat het een gevoel van immense vrijheid genereert. Ik denk dat we er op het einde van de tour in geslaagd zijn om een treffende soundtrack voor *Decasia* te brengen. Tijdens het laatste concert in Louvain-la-Neuve viel alles op zijn plaats. Na het concert zei iemand me dat Rimbauds gedicht 'Le Bateau Ivre' eindelijk een betekenis gekregen had als een intense, onontkoombare flow. Gelukkig is dat concert opgenomen, ik kijk er naar uit om het terug te horen."

"Ik denk dat Jack en ik deze richting nog verder zullen verkennen en een volgende plaat zullen maken met dezelfde gitaar/elektronica-bezetting, maar onze eerstvolgende samenwerking zal helemaal anders zijn. Eerst willen we met akoestische gitaren meervoudige ritmes exploreren. Ik heb een psychedelische versie van Steve Reich met twee twaalfsnarige gitaren voor ogen."

Ghédalia Tazartès

Cam werkte al met een klein leger aan muzikanten samen. Waar hij voornamelijk naar op zoek is, is de wil om avontuurlijk te zijn. Op de vraag met wie hij nog zou willen samenwerken, moet hij toch even nadenken. "Gezien ik nog nooit met een zanger heb samengewerkt en zelf zang gestudeerd heb, denk ik dat ik hiervoor kies. Ik ben niet zeker hoe het zou gaan, maar ik vermoed dat een samenwerking met Ghédalia Tazartès een boeiende ervaring zou zijn. Dat zou misschien kunnen uitmonden in een iets meer tonale versie van de samenwerking tussen Derek Bailey en Cyro Baptista."

IMPRESSIES UIT DE PLATENKAST

Cam geeft aan de hand van enkele goed gekozen releases duiding bij zijn muziek en invloeden:

Six Organs of Admittance

"The Manifestation" (Ba Da Bing!, 2000)

"Ik hou eigenlijk meer van de liederen van Six Organs of Admittance maar *The Manifestation* is een gigantische trip en veel avontuurlijker dan veel van de psychedelische platen die nadien volgden. Ik weet niet op welke manier dit me beïnvloed heeft maar ik luisterde veel naar Six Organs of Admittance toen ik *Five Bells* en *For The Silver Waters, Sing!* opnam."

Pelt

"Ayahuasca" (VHF, 2001)

"Pelt is geniaal, ze kunnen alles doen. *Ayahuasca* is heel goed maar ik vind *Untitled* veruit de beste. Die fantastische openingsdrone klinkt zoals Yoshi Wada! Pelt lijkt meer dan anderen paden te willen bewandelen waarin ze zelf geïnteresseerd zijn. Ze verkennen het hele spectrum van noise tot iets als die adembenemende cover van *Sunflower River Blues* op de Fahey-tributeplaat, en overal daartussen. Ook Jack Rose's solowerk was een grote inspiratiebron voor mij."

Christina Carter & Loren Mazzacane Connors

"Meditations on the Ascension of Blind Joe Death Vol. One" (Ecstatic Yod, 2005)

"Gewoon het feit dat Loren Connors aan het spelen is, is voldoende om me in trance te krijgen. Christina Carter vult hem op deze opname perfect aan. Het is verrassend dat deze samenwerking tot stand kwam doordat ze elkaar cassettes toestuurden, want het resultaat klinkt bijzonder intiem. Ik ben een grote fan van Loren Connors, vooral van zijn vroege akoestische opnames, maar ik ben steeds terughoudend geweest om met hem te spelen, omdat ik denk dat er niets aan toe te voegen is."

Bill Orcutt

"A New Way to Pay Old Debts" (Palilalia, 2009)

"Over deze plaat heb ik niet veel te zeggen. Het is een opname waarvan elke gitarist wenst dat hij ze zelf gemaakt had."

Thurston Moore

"12-String Meditations for Jack Rose" (Vin Du Select Qualitite, 2011)

"Door mijn vele tournees heb ik de nieuwe releases die het laatste jaar uitkwamen niet echt kunnen volgen. Van deze plaat heb ik enkel stukken gehoord. Thurston Moore is een grote invloed geweest en Sonic Youth was mijn introductie tot alternatieve toonaarden. Het ontkennen van hoe een gitaar besnaard zou moeten zijn is een grote inspiratie geweest, vooral recent, maar dit zal zeker bijdragen tot de fysieke destructie van mijn huidige gitaar."

Derek Bailey

"Aida" (Incus, 1981)/Ballads (Tzadik, 2002)

"Het is bijna onmogelijk om er één of zelfs twee opnames van Derek Bailey uit te pikken, maar deze twee zijn fantastisch. *Aida* is uitermate hypnotiserend, het tweede nummer *Niigata Snow* is bijzonder meeslepend. Wat betreft *Ballads*, iedereen die er naar luistert, zal – los van de muzikale achtergrond – totaal omvergeblazen worden. Alles wat Derek Bailey op deze plaat doet, is fenomenaal."

La Monte Young

"The Well-Tuned Piano" (Gramavision, 1987)

"Wat kan ik over deze plaat zeggen? Ik zou alvast willen dat ik er een exemplaar van had. Het is een schande dat een van de meest geniale werken uit de twintigste eeuw bijna volledig onvindbaar geworden is. Maar het is een ongelooflijke plaat."

Olivier Messiaen

"Vingt Regards sur l'Enfant Jesus" (1944)

"De laatste jaren heb ik Messiaen grondig bestudeerd. Zijn gevoel voor timing en ritme hebben me enorm beïnvloed en heel recent heb ik zijn *modal system* doorgrond. Te veel muzikanten vinden dat ze elk moment moeten vullen met geluid maar Messiaen toont aan hoe perfect minimaal geplaatste noten een grote impact kunnen hebben. Veel van de spaarzaamheid op *Quadrych* is geïnspireerd door Messiaen."

Anthony Braxton

"Quartet (GMT)" (Important, 2006)

"Net zoals Bailey heeft Braxton een zodanig omvangrijke catalogus bijeengespeeld dat het moeilijk kiezen is, maar deze vierdubbele cd-box is echt de moeite. Braxton heeft recent een grote invloed op mij gehad, vooral zijn verkenningen op het gebied van geluiden die je in vrije improvisatie ontdekt en hoe je die op een gestructureerde manier in composities gebruikt."

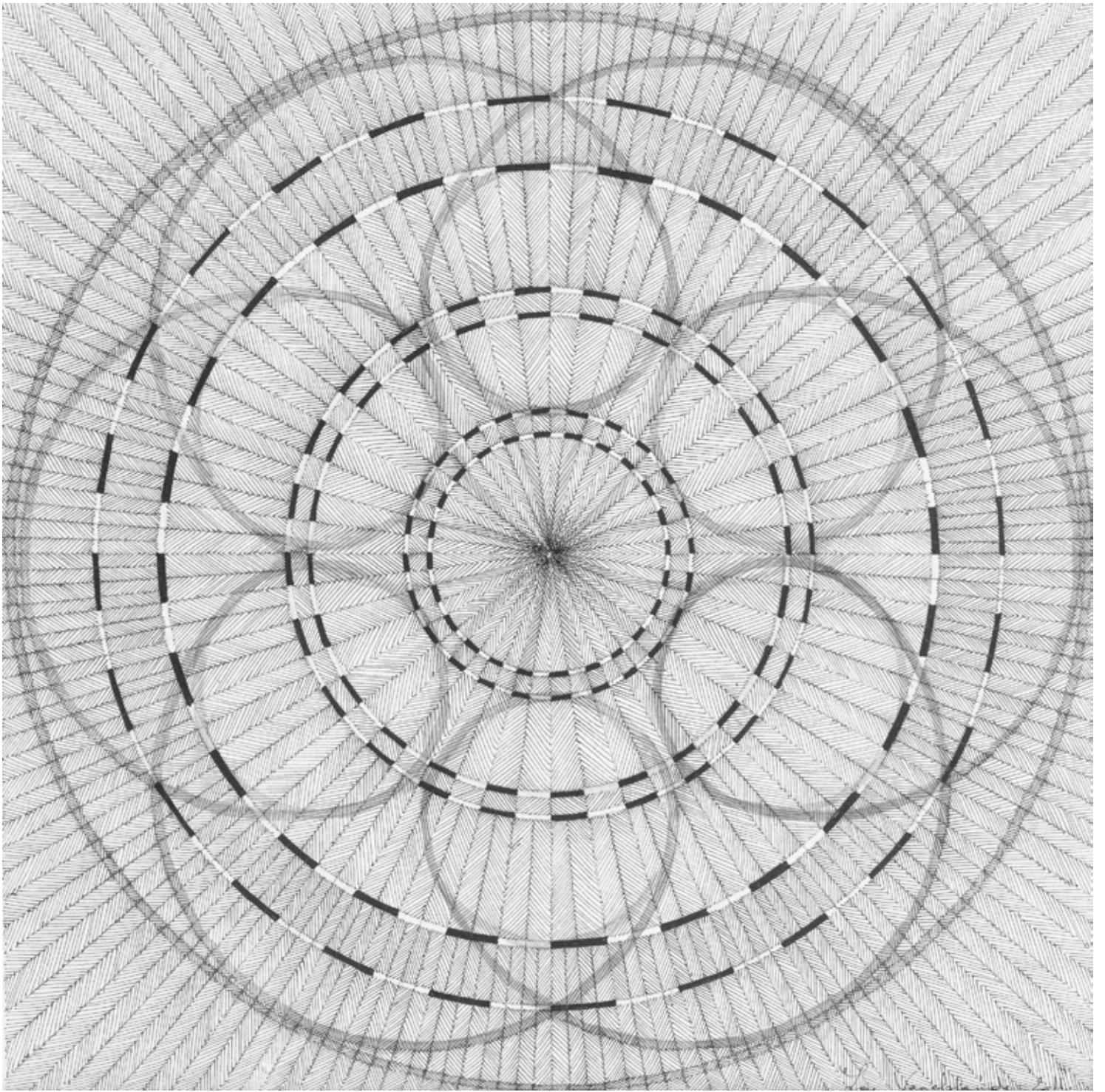
Pandit Pran Nath

"Ragas of the Morning and Night" (Gramavision, 1986)

"Dit is een knappe plaat, maar eigenlijk is alles van Pran Nath fascinerend. Hij moet enkel zijn mond openen en meteen zit hij op een ander niveau. Ik vrees dat het moeilijk herkenbaar zal zijn, maar op *Five Bells* staan twee nummers op basis van elektrische gitaar en zang die hommages zijn aan Pran Nath."

John Fahey and Robbie Basho

"Ik ga hier niet dieper op in maar het is duidelijk dat John Fahey en Robbie Basho een grote invloed op mij uitgeoefend hebben. Ik kan daar kort in zijn, alle Fahey-platen uit de jaren zestig zijn fantastisch, net zoals vele releases die nadien kwamen. *Live In Tasmania* is knap en *Indian-Pacific Railroad Blues* is een van de beste nummers om een concert mee af te sluiten. Ook alles van Basho is bewonderenswaardig, zelfs het materiaal waarop hij zingt."

Lore Vaneland

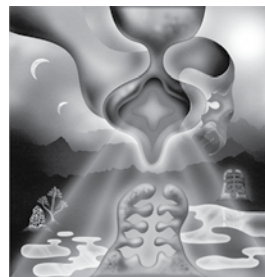
Het moet van *By the Fruits you shall know the Roots* op Timelag geleden zijn dat een compilatie-uitgave nog zoveel verwachtingen schiep als *not the spaces you know, but between them* op het Three Lobed label. Verdeeld over acht platenkanten doet het summum van de Amerikaanse 'andere' gitaarmuziek en songwriting zijn opwachting: **Sun City Girls, Steve Gunn, Sonic Youth, Mouthus, Comets on Fire, D. Charles Speer & the Helix, Wooden Wand, Eternal Tapestry** en **Bardo Pond**. Alleen al de opsomming deed menig liefhebber meteen zijn paypal plunderen. Jammer genoeg is de box in theorie spectaculairder dan in de praktijk. Het lelijke artwork van Casy Burns tot daaraan toe, maar behalve Steve Gunn overstijgt geen enkele artiest de middelmaat van zijn oeuvre. De meeste bijdrages klinken als left-overs en zijn niet per definitie oninteressant of slecht, maar voor een compilatie met dergelijke allures kan het de hooggespannen verwachtingen niet inlossen. *not the spaces you know, but between them* staat dus niet slecht in uw platenkast en met een beetje geluk is het een kleine investering, maar tenzij u zeventig euro over hebt voor twintig minuten van het fijnste werk van Steve Gunn en een meer dan verdienstelijke kant van Eternal Tapestry kunt u dit artefact zonder al te veel schuldgevoel links laten liggen.

Opwindender dan zijn bijdrage op de Three Lobed compilatie met the Helix is **D. Charles Speers** tweede solo-album *Argihledes*. Met een hoofdzakelijk akoestisch instrumentarium (bouzouki, vingercymbalen, contrabas, saz...) weet David Charles Shuford een geslaagde mélange te maken van rembetikatradiities, hedendaagse mantrische jams en algemene *far-outness*. Of wat No Neck Blues Band zou zijn in de jaren '30 in Griekenland.

Vorige maand trotseerde **Bill Orcutt** een tweetal weken het koude continent op zijn teenslippers. Voor hij gevloerd werd door whisky in het Antwerpse cultimpermium Gunther boorde hij zijn viersnarige post-delta blues gewillig door onze verschrompelde hersenen. Reden genoeg om gelijk zijn drie nieuwe *tour only 7 inches* als dierbare herinnering mee te nemen: valse powerballads, tear jerkers, war anthems, carnavalshits en akoestische power violence. Alles wordt gecomprimeerd tot een half kapotte gitaar en het traumatische gegrom van hij die Lightning Hopkins en Derek Bailey op alchemistische wijze samensmeedt. Enkel te verkrijgen op zijn shows of te duur op ebay. U weet dus wat u te doen staat.

Jamal Moss ofte **Hieroglyphic Being** is een producer uit Chicago die zich niet enkel op house en techno richt maar ook op meer abstracte, zweverige en pulserende elektronica. Denk daarbij vooral niet aan alle Emeralds-spin-offs. Moss is een echte kosmische neger en Sun Ra-adept die een vrij eigenzinnig geluidsuniversum rond zich

opbouwt. Daarin injecteert hij zijn dansgerichte achtergrond met science fiction en new age. Naast tal van cdr's kwam hij heel recent op de proppen met een erg te pruimen album op het Gentse AudioMER label dat klinkt als schuine zwart-esoterische early electronics acidkrauttechno (bij gebrek aan accurate omschrijving). Gewoon kopen, deze *Le Jardin des Chemins Bifurquants*. Al was het maar voor de schitterende hoes van Robert Beatty.

Nog op AudioMER. verschijnt het nieuwe album van het New Yorkse duo **White Out** dat onder andere in de schijnwerpers kwam door samenwerkingen met Carlos Giffoni, Jim O' Rourke en Thurston Moore. *Asphalt and Delay* is het eerste album dat enkel duo-improvisaties verzamelt en met succes. Gemaakt met een breed spectrum aan instrumenten, maar een blijvende focus op synths en percussie. Een boeiend album op de lijn tussen hedendaagse free improv, eai en heavy trip. Wellicht een van de betere releases in het genre dit jaar. - PR

Sloow Tapes dubde drie cassettes voor ons. De eerst is een heruitgave van een samenwerking tussen **Simon Vinkenoog** en Louise Landes Levi. Ontsteek die wierook maar en haal de kindjes er bij. Je wordt getrakteerd op een luisterspel dat me soms wat doet denken aan de Fabeltjeskrant. Vinkenoog leest voor uit eigen en andermans werk. Pablo Neruda, Paul van Oostaijen en Nicolaas Kroese passeren de revue. En tussen elke leesbeurt zingt Louise Landes Levi of speelt ze op haar sarangi. De uitgave zweeft tussen een les godsdienst en voordracht. Iets te middelmatig om echt te kunnen boeien.

In 2009 bracht het Sloowlabel al een tape uit van **Ralph White**. *Baba* was de naam van de release en het was een verrassend goeie trip. De nieuwe uitgave *The Hanged Man* is iets klassieker qua compositie dan zijn voorganger, maar even mooi. Een plezant geluid vult je woonkamer. Het is het geluid van oude folk tot een iets meer psychedelische wolk, overgoten met aangename, hoge stem van Ralph White.

De derde uitgave is er een van **April in the Orange**. Dit is een folkgroep uit Michigan die eerder dit jaar een zeer goede elpee in eigen beheer uitbracht. Hun klank is een mengeling van The Incredible String Band en Loren Connors. Warme pastorale folk-melodieën en killere drones vullen elkaar goed aan. Dit is duidelijk het werk van stinkende hippies, die er echter niet vies van zijn om af en toe de stad eens in te trekken.

V/A - *not the spaces you know, but between them* (Three Lobed) 4LP ***½ // D. Charles Speer - *Argihledes* LP (Thrill Jockey) *** // Bill Orcutt - *3 x tour only 7"* (Palilalia) ***½ // Hieroglyphic Being - *Le Jardin des Chemins Bifurquants* LP (AudioMER) ***½ // White Out - *Asphalt and Delay* (AudioMER) *** // Simon Vinkenoog - *Kunst is de liefde in elke daad* CS (Sloow Tapes) ** // Ralph White - *The Hanged Man* CS (Sloow Tapes) *** // April In The Orange - *When a river meets the sea* CS (Sloow Tapes) ***

4AD
PRESENTEERT

Info en tickets:
Concertvideo's
nieuwsbrief: www.4ad.be Muziekclub 4AD • Kleine Dijk 57 • 8600 Diksmuide

Za 05.11 20.30 u.
SISKIYOU (ca)
LITTLE ELMO (be)

do 10.11 20.30 u.
KARMA TO BURN (us)
MARIA ISN'T A VIRGIN ANYMORE (be)

vr 18.11 20.30 u.
DECLAN DE BARRA (be)
TINY LEGS TIM (be)

za 19.11 20.30 u.
HALVE FINALE WESTTALENT

vr 25.11 20.30 u.
DONA CILA E SEUS PUPILS (br)
BOB CORN (it) europalia.brasil

vr 09.12 20.30 u.
A WINGED VICTORY FOR THE SULLEN (us)
SLEEPINGDOG (be/us)

zo 11.12 20.30 u.
GLENN BRANCA (us)
ENSEMBLE [SIC] ELECTRIC (be)

Info en tickets: Concertvideo's nieuwsbrief: www.4ad.be Muziekclub 4AD • Kleine Dijk 57 • 8600 Diksmuide

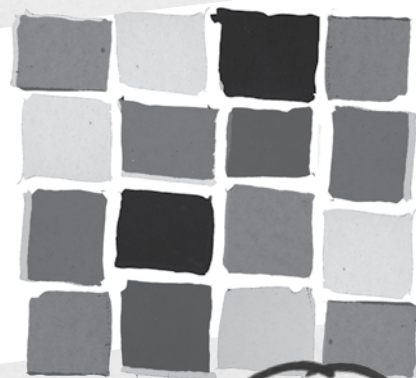
Logo's: Vlaanderen, Diksmuide, ClubCircuit, studio brussel, WIN FOR LIFE, focus - wtv

NEW RELEASES!!

U.S. GIRLS (LP+CD)
ON KRAAK

KÖHN (LP+CD)
RANDOM PATTERNS

nov x 2011
www.network-art.be

NETWORK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

Othin Spake (feat. Trevor Dunn & Tim Vanhamel) x C Spencer Yeh, Dennis Tyfus & Joachim Badenhorst

Concert do. 10.11 x 20³⁰

NIEUWE MUZIEK VOOR OUDE INSTRUMENTEN

Gregg Kowalsky x R. Keenan Lawler x Stephan Mathieu x Jozef van Wissem x Die Urpf Lanze

Festival vr. 18.11 x 20³⁰

Network/centrum voor hedendaagse kunst x Houtkaai z/n, B-9300 Aalst x T +32 (0)53 70 97 73 x F +32 (0)53 70 97 72 x info@network-art.be x Tentoonstellingen open woe. t/m za. 14 > 18:00, op concertavonden en events tot 22:00, op filmavonden tot 20:30 x tentoonstelling: € 1 / concerten en events: € 10 / 7

SCHELD'APEIN

VRIJ 4 NOV
COMBINEHARVESTER (CH)
START OM 21u

VRIJ 11 NOV
VIES FEEST
START OM 21u

VRIJ 18 NOV
ELECTRONIC MUSIC FILMS
"DECONSTRUCTING DAD"
DOCU OVER RAYMOND SCOTT
"BASSLINE, BASELINE"
DOCU OVER ROLAND TB 303
FILM OM 21u

ZA 19 NOV
N20 MAYHEM HOUSE
START OM 21u

VRIJ 25 NOV
"FLEISCHMANN"
(THEATER IN HANGAR)
START OM 21u

ZA 26 NOV
KIKBEK PRESENTEERT
GANGPOL & MIT (FR)
EEKHOORN X (BE)
START OM 21u

VRIJ 2 DEC
LAATSTE VOLXKEUKEN VAN 2011
CODASYNC ALBUMRELEASE!
START OM 21u

ZA 3 DEC
"LAYLA RAQSA"
"FILM, FOOD AND MUSIC"
NOT FROM THE WEST"
EINDFEEST
VOOR DE WINTERSLAAP
START OM 21u

IEDERE VRIJDAG, VOLXKEUKEN DELUXE VANAF 19u
SCHELD'APEIN.BE

SUBBACULTCHA!

M E M B E R S H I P

MAGAZINE BAG FREE SHOWS

— COMING UP —

DIRTY BEACHES
1 NOVEMBER - ANTWERP

FEAST FOR THE IMPRO EARS
6 NOVEMBER - BRUSSELS

BRAIDS
7 NOVEMBER - KORTRIJK

WISE BLOOD + SSALIVA
13 NOVEMBER - GHENT

CULTS
14 NOVEMBER - ANTWERP

**THE SANDWITCHES +
LOVE LIKE BIRDS**
16 NOVEMBER - GHENT

JEFF THE BROTHERHOOD
21 NOVEMBER - LIÈGE

SUUNS
25 NOVEMBER - BRUGES

GANGPOL & MIT + EEKHOORN X
26 NOVEMBER - ANTWERP

HIGH PLACES
1 DECEMBER - KORTRIJK

PEAKING LIGHTS
4 DECEMBER - GHENT

TEAMS
6 DECEMBER - BRUSSELS

DAS RACIST
7 DECEMBER - ANTWERP

AUSTRA
9 DECEMBER - GHENT

BECOME A MEMBER FOR €7/MONTH
AND SEE ALL THESE SHOWS FOR FREE!

SIGN UP AT WWW.SUBBACULTCHA.BE